

Handelingen der Apostelen (6, 8-10; 7, 54-59). In die dagen deed Stephanus, vol van genade en kracht, grote wonderen en tekenen onder het volk. Maar toen traden er sommigen op uit de zogenaamde synagoge van vrijgelatenen, van Cyrencërs en Alexandrijnen, alsmede enigen uit Cilicië en Azië, en zij begonnen met Stephanus te redetwisten. Doch zij waren niet bestand tegen de Geest van wijsheid, die uit hem sprak. Toen zij dat hoorden, sneed het hun door de ziel, en zij knarsten tegen hem op de tanden. Stephanus echter was vol van de Heilige Geest; hij richtte zijn ogen ten hemel, en zag God in zijn glorie en Jesus staande aan de rechterhand van God. En hij sprak: Ik zie daar de hemel open en de Mensenzoon staan aan de rechterhand van God. Maar zij schreeuwden overluid, stopten hun oren dicht, en stormden als één man op hem los. Dan sleurden zij hem buiten de stad en stenigden hem; en de getuigen legden hun klederen neer aan de voeten van een jonge man, die Saulus heette. Terwijl zij Stephanus stenigden, bad deze en sprak: Heer Jesus, ontvang mijn geest. Toen viel hij op de knieën, en riep met luide stem: Heer, reken hun deze zonde

niet toe. En toen hij dat gezegd had, ontsliep hij in de Heer.

Steniging van de H. Stephanus

